

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Honoris ac dignitatum Fortun[a]e subjectarum vanitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

nasterij missa, à grassatoribus intercepta fuisse audisset, gratias Deo egisse dicitur, quod magno se onere leuasset. Tam ergo modicè tulit, argenti amissionem, ut eo grauari se putaret, si non amisset. Grauantur multi, sed onus amant, quo ad Infernum deprimuntur. Ne hili facerent, si flauam terræ glebam, aut candidum metallum cum cælesti gloria conferrent: aut illud meminissent: *Diuitia si assuant, nolite cor apponere*: aut istud:

Non est tuum, fortuna, quod fecit tuum.

Dari bonum, quod potuit, auferri potest.

Multò autem citiùs alterum Fortunæ bonum, Honor, & XI.
nomen bonum auferri potest. Pecunia manibus, fama linguis tollitur: ad illam rapiendam digiti debent esse præsentés: lingua & sermo etiam absentibus nocet; immo magis scuit in eum, qui quia non audit, non defendit. Idcirco & hic rectè pronunciat, quem, supra, iudicem adduximus, ita enim ait: *Felicitas hominis pendere non debet ex hominum linguis. Nullus enim sapientum Philosophorum finem suarum actionum constituit in fama vulgi, aut in lingua hominum.* Prouidè ait: *nullus sapientum Philosophorum.* Nam stulti non pauci fuerunt, qui, nominis causa, omnia facerent, omnia ferrent. An non enim Empedocles, ut immortalis factus videretur, morte occultata, in craterem ardentis Ætnæ insiluit, crepidis, seu baxeis proditus, quos vis flammæ reiecit sub oculos eorum, qui amissum quæsiuerunt? Nimirum egregia sapientia est, mori, ne mortalis videaris. Numa Pompilius, ut authoritatem sibi faceret, Ægeriæ Nymphæ mendacio superbiuit. Monyma Mithridatis vxor, in desperatione rerum profligatarum, ignominie impatiens, detractum è capite diadema collo circumligauit, seq; ipsam suspendit. Cum autem corporis pondere laqueus ille diruptus esset, dixit: *Execrandum diadema, neq; in tam tristi ministerio mihi profuisti.* Moxque, cum super illud humi abiectum insputasset, Eunucho regio se se obtulit iugulandam. Quid hæc putauit, homines dicturos? fronti, non gutturi factum esse, diadema, dixerunt; longèque fortiùs acturam fuisse, si ignominiam ferre, quàm in se ipsa vindicare maluisset. At illa quoque Fortunæ exemplum fuit, in qua ostendit, vsque adeò paruum discrimen inter laqueum & diadema esse, ut hoc ipsum possit regibus, pro laqueo, seruire. Quanti autem sint facienda, dignitas, potentia, honor *sapientes Philosophi*

S. Augustin.
epist. 56. ad
Dioscori.
demi.

lofophi immo ipsi etiam Poëta sonantiffimè docuerunt. Horum vnus ita canit.

Seneca in
Agamemni.

*O regnorum magnis fallax
Fortuna bonis: in precipiti
Dubioq; nimis excelsa locas.
Nunquam placidam scepra quietem,
Certumue sui tenuere diem.
Alia ex alijs cura fatigat.
Vexatq; animos noua tempestat.
Non sic Libycis Syrtibus equor
Furit alternos voluere fluctus:
Non Euxini turget ab imis
Commota vadis vnda niuali
Vicina polo, ubi cerulejs
Immunis aquis lucida versat
Blaustra Bootes, vt precipites
Regum casus Fortuna rotat.*

Senec. lib.
epist. 8.

Sic Seneca canens. Seneca autem Philosophans ita loquitur: *Rectum iter, quod serò cognoni, & lassus errando, alijs monstro. Clamo, vitate, quæcunq; vulgò placent, quæ Casus attribuit: ad omne fortuitum bonum, suspiciosi pauidiq; subsistite. Et fera, & piscis, spe aliqua oblectante, decipitur. Munera ista Fortuna putatis? insidia sunt. Quisquis nostrum tutam agere vitam volet, quantum plurimum potest, ista viscata beneficia deuinet. In quibus hoc quoq; miserrimi fallimur, quòd habere nos putamus, habemur (quo sensu etiam viri diuitiarum, non diuitia virorum, in sacris, vocantur) In precipitia cursus iste deducit. Huius eminentis vitæ exitus, cadere est. Deinde ne resistere quidem licet, cum capit transuersos agere felicitas. Aut rectus sta, aut semel fuge. Itaque sapienter alta vitat, qui non vult altè cadere: Quidquid in altum Fortuna tulit, ruitura leuat. Hoc est Honor, hoc dignitas, hoc magnum nomen mortalium, omnium linguis & petulantia expositum: quod nullæ vnquam magnæ mentes magni fecerunt.*

Psal. 75. 6.

De Constantino Magno D. Chrysofomus, ex oratione Flauiani hæc recitauit: *Fertur beatus Constantinus, effigio suâ quandoq; lapidata, multis ipsum instigantibus ad supplicium de auctoribus contumelia sumendum, & dicentibus, quòd omnem ipsius faciem saxis conuulerant: manu faciem palpans, & leuiter ridens, dixisse: Sed sanum quidem caput, sana verò & facies tota. Illi verò reueriti, & confusi, ab hoc iniquo*

Senec. in
Agamemni.

S. Chrysof.
hom. 20. ad
pop.

hoc magnum nomen mortalium, omnium linguis & petulantia expositum: quod nullæ vnquam magnæ mentes magni fecerunt. De Constantino Magno D. Chrysofomus, ex oratione Flauiani hæc recitauit: Fertur beatus Constantinus, effigio suâ quandoq; lapidata, multis ipsum instigantibus ad supplicium de auctoribus contumelia sumendum, & dicentibus, quòd omnem ipsius faciem saxis conuulerant: manu faciem palpans, & leuiter ridens, dixisse: Sed sanum quidem caput, sana verò & facies tota. Illi verò reueriti, & confusi, ab hoc iniquo

hoc iniquo destitit e consilio. Et hoc verbum hæcenus canunt omnes: nec tantum temporis labefecit, aut huius memoriã extinxit. Quot non sit hoc trophæis splendidius? Contempfit tantus Imperator contumeliam, ostenditque, se non sauciatur in statua sua. Idem nos cogitemus, si quis nomen nostrum verberat, quod æquè extra nos est, atque statua nostra.

Propiùs nos attingit bona corporis valetudo, neque est in nostra potestate, sentire, vel non sentire vim dolorésque morborum. De hoc argumento alibi dicturus, in pauca rem conferam. Philosophi quidem hanc salubrem vitæ formam iubent teneri, ut corpori tantum indulgeas, quantum bonæ valetudini satis est. Durius tamen censent tractandum, ne animo malè pereat. Cogitant enim in se, præter animum, nihil esse mirabile, cui magno nihil magnum est, nisi solus Deus; quoniam Deus magnus Dominus. Si ergo Deus magnus voluerit, eos ægrotare; nec ipsam morbis anteponunt sanitatem. Hæc sola illis caussa sufficit, Deum velle: quanquam & aliæ suppetunt. Nam, cum corpus languet, animus viget; illo patiente, virtus agit; & carnis damnum, mentis est lucrum; quæ nunquam est fortior contra voluptates, quàm cum homo ægrotat. Cum infirmior, tunc fortior sum, ait Apostolus. Hac de caussa Platonici dicuntur philosophaturi, in vallibus ac locis paludosis & insalubribus, habitauisse, ne, in luxuriante solo, etiam animus luxurians sapientiam repudiaret. Idem corporis frænum amârunt etiam Christianè philosophantes. Egidium memorat Fulbertus Carnotensis, ad Rhodani ostia, vitam solitariam egisse, cui, post longum & quotidianum precandi, vigilandi, abstinendique studium, aliud Deus cruciamentum superaddidit. Nam cum, inter siluas latens, Deum veneraretur supplex, sagitta, à venatoribus, in incertum missa, eum grauitè sauciauit. Accepto vulnere, non modò hirurgum aut medicinam corpori admittere noluit, sed etiam Dominum enixè rogauit, ne quando læsa caro sanaretur. Interpretabatur enim vulnus diuinitus inflictum, vulnus amoris; quod incuratum, corporis dolore, ab animo arceret voluptatis cogitationes.

Circuibat quidem IESVS, sanans omnem languorem, & omnem infirmitatem in populo. Et abiit opinio eius in totam Syriam, & obtulerunt ei omnes malè habentes, varijs languoribus, & tormentis comprehensos, & qui demonia habebant, & lunaticos, & paralyticos, & curauit eos:

§

nit eos:

XI.

Psal. 94. 3.

2. Cor. 12.

M. Marul.

1. 5. c. 4.

XII.

Matth. 4. 23.